

γονοῦντες αὐτὸν τὸν τόπον διὰ τῆς ναυτιλίας, τῆς ἐμπρίας καὶ τῶν τεχνῶν. Ἀρμοῦζει λοιπὸν καὶ συμφέρει διὰ τὴν ἱστορικὴν καὶ τὴν ὑλικὴν ἀξίαν τῶν παμφορῶν τούτων τόπων νὰ φροντίζωσι περὶ ἐκκλησιῶν καὶ σχολείων τὰ δέοντα καὶ ὁ μητροπολίτης Νεοκαισαρείας, καὶ ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία, ὅταν οἱ κατὰ τόπους πρόκριτοι δὲν ἐπιμελῶνται τὰ κοινὰ ταῦτα καθήκοντα καὶ συμφέροντα. Ὁ νῦν ἀρχιερεὺς, λεγόμενος Δεόντιος, τὴν πατρίδα Καισαρεῖς, φημίζεται ἀνὴρ λόγιος, συνετός, δραστήριος καὶ ζηλωτὴς τοῦ καλοῦ. Ἐλπίζεται λοιπὸν καὶ νὰ ὠφελῆσθαι μεγάλως πάσας τὰς κοινότητας τῆς περιφερείας ταύτης, χρηζούσας πολλῆς περιποιήσεως καὶ βελτιώσεως.

ΔΕΙΝΑΓΟΡΑΣ.

ἌΤΤΑΙΑ καὶ ΒΟΤΙΑΙΟΝ.

Στέφανος ὁ Βυζάντιος μόνος ἀναφέρει λίμνην Ἄτταιαν παρὰ πόλιν Βοτίειον ἐν τῇ Φρυγίᾳ καὶ πιθανῶς δὲν ἦσαν μικραὶ τινες ἢ τε λίμνη καὶ ἡ πόλις. Ἐπειδὴ δὲ πασῶν τῶν ἄλλων τῆς Φρυγίας παλαιῶν μεγάλων λιμνῶν ὑπάρχουσι γνωστὰ τὰ τε παλαιὰ καὶ τὰ νεώτερα ὀνόματα, εἰκάζομεν, ὅτι ἡ τῶν παλαιῶν λίμνη Ἄτταια εἶναι πιθανῶς ἢ νῦν ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν λεγομένη Ἐγερδὶρ, λίμνη μεγάλη, διαπλευμένη, ἔτχουσα ἰχθύας, καὶ νησίδα τενα κατοικουμένην ὑπὸ χριστιανῶν, ὡς 400 οἰκογενειῶν, ἀλιέων, γεοπόνων καὶ ὀλίγων ἐμπόρων καὶ τεχνιτῶν, λαλούντων διεσθαρμένην τὴν Γραικικὴν διάλεκτον. Μέχρι πρὸ ὀλίγου αἱ Εὐρωπαῖοι περιηγηταὶ δὲν εἶχον ἐπίσκεψῆν, οὔτε σημειώσαι ἐν ταῖς χάρταις τὴν λίμνην καὶ τὴν χριστιανικὴν πολίτην Ἐγερδὶρ, καὶ τοὶ ἀπεχούσας οὐ πολὺ ἀπὸ τῆς Πισιδικῆς Σπάρτης καὶ ἄλλων γνωστῶν τόπων τῆς Φρυγίας, ἀλλὰ περικλειομένης ὡπσοῦν ὑπὸ βουνῶν καὶ ὄρεων μακρῶν τῶν μεγάλων ὄδων.

Ἄν ἡ λίμνη Ἐγερδὶρ ἀποδειχθῆ, ὅτι εἶναι ἡ τῶν παλαιῶν Ἄτταια, πιθανῶς τότε καὶ Βοτίαιον εἶναι ἢ νῦν ὀμανύμως λεγομένη νησίς καὶ πόλις. Ἡ αὐτῆσι πεδιάς λέγεται εὐφρὸς καὶ χρηστοῖνοῦσα, δκλονότι ἐπιτηδεῖα εἰς ἀμπελοργίαν καὶ κατασκευὴν ἀγαθῶν οἴνων, τοὺς ὁποίους ὁμως οἱ κάτοικοι χριστιανοὶ κρύπτουσιν, ἢ μεταφέρουσιν ἀλλαχοῦ μετὰ φόβου τινός, καθὸ προῖον ἄχρηστον εἰς τοὺς κρατοῦντας.

Ἄς ἐξετάσωσιν οἱ αὐτῆσι λόγοι Φρύγες, ἂν σώζεται τὸ παλαιὸν ὄνομα ἐκ παραδόσεως ἢ ἐπιγραφῶν καὶ νομισμάτων, ἵνα περιγράψωσι τελειότερον τὴν θέσιν τῆς παλαιᾶς πόλεως καὶ ὅ,τι ἄλλο περὶ τῶν τόπων αὐτῶν.

ΔΕΙΝΑΓΟΡΑΣ.

Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ καὶ Ο ΠΕΝΗΣ.

Ποῖον ὀνομαζόμενον πλούσιον; Τὸν ἐν τρυφῇ διάγον-

τα, τοῦ ὁποίου ἢ μὲν δόξα περιριζεται εἰς τὴν κοῦφον ὑπερφάνειαν, τὰ δὲ προτερήματα εἰς τὸ θεραπεύειν τὰ ἴδια αὐτοῦ πάθη, τὸν μόνον τῶν ἐπιθυμιῶν αὐτοῦ ἄρια ἔχοντα τὴν περιουσίαν, καὶ ὅστις συνήθως δι' ἐγκλημάτων καὶ σκανδάλων μέγας καθίσταται.

Ὅποῖος δὲ προωρίσθη ὑπὸ τῆς τοῦ Θεοῦ προνοίας: Εἰρήνης ἄγγελος καὶ παρήγορος μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων θεσιμένος, ὅπως μεσιτεῦσιν εἰς τὴν διανομὴν τῶν τῆς γῆς ἀγαθῶν τῆς προνοίας ἀπόστολος, διδάσκων τοῖς μὴ εἰδόσι τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς καὶ δικαίων αὐτὴν παρὰ τοῖς κατηγοροῖς αὐτῆς. Ὡς δὲ ὁ τῆς ἡμέρας λαμπρὸς ἀστὴρ διὰ τῆς κινήσεως αὐτοῦ διδάσκει τοὺς πάντας τὴν δόξαν τοῦ Δημιουργοῦ, οὕτω καὶ ὁ πλούσιος διὰ τῶν εὐεργεσιῶν ἀναγγέλλει εἰς τὰς ἀνθρώπινους καρδίας τὴν τοῦ Θεοῦ σοφίαν καὶ ἀγαθότητα. Καὶ ἂν μὲν φιλήργυρος γίνηται, τράμευ καθίσταται πρόξενος, ἂν δὲ γενναῖος, παρηγορῆς, Θεός, ἂν εὐεργετικὸς, θαίμων, ἂν βάρβαρος.

Ὅποῖος δὲ πάλιν καλοῦμεν πίνητα; τὸ μεμονωμένον ἐκεῖνο ὄν, τὸ προγεγραμμένον, τὸ τῆς φύσεως σκύβαλον, τὸ φαινόμενον, ὡς λέγει τις τῶν σοφῶν, ὅτι διέφυγε τὴν προσοχὴν τῆς θείας προνοίας, τὸ ἔρπον ἐπὶ τῆς γῆς ὑπὸ πάντων καταφρονούμενον καὶ εἰς τὸ μέτωπον τοῦ ὁποίου ἢ διστυχία ἐνετύπωσε τὸ αἶσχος τὸν ἀλήτην ἄνθρωπον, τὸν ὀμοιάζοντα τόπον ὑπὸ κεραυνῶ ἔκλυθέντα, εἰς τὸν ἵποισιν μετὰ τρόμου προσέρχεται τις καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον ἄνθρωπον τὸ νὰ ὀμιλήσῃ τις φαίνεται χάρις ὅστις ἀπόλεσε τὰ τοῦ ἀνθρώπου δικαιώματα καὶ τὴν τῆς διστυχίας ἀξιοπρέπειαν τὸν ὁποῖον οὐδεὶς οἰκτερεῖ, οὐδεὶς ἐσθθεῖ, εἰμὴ μετὰ δυσσεσκείας ὅστις κατήντησε νὰ ἐρυθροῖα διὰ τὴν κατάστασιν του, ὡς νὰ ἔπαυσε τοῦ νὰ ἦναι ἄνθρωπος, ἀφότου ἐδυστύχησε.

Ἄλλ' ὡς πρὸς τὴν θεῖαν πρόνοιαν ὁ πτωχὸς εἶναι τὸ πλάσμα τὸ μάλλον αὐγὴν ἐνδιαφέρον, τὸ δεῖγμα τῆς σοφίας αὐτῆς, ἥτις τὸν μὲν πτωχὸν ἀνέδειξεν ἀναγκαῖον εἰς τὸν πλούσιον, αὐτὸν δὲ προστάτην τοῦ πτωχοῦ τὸν πτωχὸν λυτρωτὴν τοῦ πλουσίου, ἰδοὺ λυτρωτὴν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κινδύνου τοῦ πλοῦτος, χορηγῶν αὐτῷ τὴν περιστάσιν τοῦ νὰ τὸν μεταχειρισθῆ πρὸς ἐλεημοσύνην. Ὡς πρὸς τὴν θεῖαν πρόνοιαν ὁ πτωχὸς εἶναι ὁ κριτὴς, ὁ τὴν τύχην τῶν ἰσχυρῶν καὶ πλουσιῶν τῆς γῆς διανέμων, ὁ ἐπιφέρων εὐγὰς ἢ ἀναθέματα ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν.

Ἐν βραχυλογίᾳ, ὅ,τε πτωχὸς καὶ ὁ πλούσιος εἰς ἄλλο τι εἶναι περιορισμένοι, παρ' ὅ,τι ἡμεῖς νομίζομεν ὁ μὲν πλούσιος εἶναι ὁ ἀπεσταλμένος, ὁ δὲ πτωχὸς, ὁ ἀγαπητὸς τοῦ Θεοῦ ὁ μὲν ἔχει τὴν ἐντολήν, ὁ δὲ τὰ δικαιώματα τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ πρῶτος ἵνα διδῆ, ὁ δὲ δεῦτερος ἵνα λαμβάνῃ. Καὶ ὡς εἰς μὲν τοὺς γονεῖς ἀνετέθη ἡ τῶν ἰδίων αὐτῶν τέκνων ἀνατροφή, εἰς δὲ τοὺς νομοθέτας ἢ τῆς κοινωνίας ἀγωγή, εἰς δὲ τοὺς βασιλεῖς ἢ τῶν ἐπικρατειῶν κυβέρνησις, οὕτω καὶ οἱ πλούσιοι ἐπλάσθησαν διὰ ν' ἀνατεθῆ εἰς αὐτοὺς ἡ περὶ τῶν πτωχῶν φροντίς. Ἐδῶθησαν δὲ εἰς αὐτοὺς τὰ πλοῦτη, ἵνα διανέμωσιν αὐτὰ εἰς τοὺς ἐξαρουμένους, καὶ διὰ τῶν φιλοδωριῶν ν' ἀποπληρώσῃ τὸ κενόν, τὸ ὑποῖον μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν ἔθεσεν ἡ διστυχία.